

El rellotger dels minuts valents

En un carreró on sempre eren les cinc menys cinc hi havia el taller d'en Simó, el rellotger. Reparava rellotges aturats, despertadors adormits i cucuts que havien perdut la veu.

Però la seva feina més important no constava al rètol de la porta: en Simó guardava minuts valents.

Eren minuts que algú no havia utilitzat. El minut abans de saltar a l'aigua i decidir no fer-ho. El minut abans de demanar perdó i quedar-se callat. El minut abans de pujar a un escenari i fugir.

En Simó els recollia perquè no es fessin malbé.

Un matí va entrar l'Aina. L'endemà havia de llegir un poema davant de tota l'escola.

—Quan m'aixeco, les paraules desapareixen —va explicar.

En Simó va obrir un calaix i en va treure una capseta.

—Aquí tens un minut valent.

—Què he de fer amb ell?

—Gastar-lo quan tinguis por.

L'endemà, l'Aina va pujar a l'escenari. Va obrir la capseta, però no va passar res. El públic continuava mirant-la. El cor li continuava batejant de pressa.

—No funciona —va xiuxiuejar.

Des de la primera fila, en Simó va assenyalar el rellotge de la paret.

L'Aina va esperar.

Durant el primer segon va respirar.

Durant el segon va buscar la primera paraula.

Durant el tercer va mirar la seva amiga.

Al cap d'un minut, encara tenia por, però ja havia llegit quatre versos. Va continuar fins al final.

Quan va tornar al taller, va deixar la capseta damunt del taulell.

—El minut no m'ha tret la por.

—No era aquesta la seva feina —va respondre en Simó—. Només havia de donar-te temps per avançar amb ella.

L'Aina va pensar en el moment abans de començar el poema. Aquell minut ja no estava buit. Ara contenia una respiració, quatre versos i un primer pas.

—El pots guardar per a una altra persona? —va preguntar.

En Simó va somriure.

—Els minuts valents no es poden reutilitzar. Però en creen de nous.

Va obrir la capseta. A dins hi brillaven seixanta segons petits, preparats per a seixanta persones diferents.